

RESULLUH'A (asm) İHTİYAÇ DUYUYOR MUSUN?

Mevlid gecesi 07.10.2022 CUMA

Bu gecede dersimde klasik şekilde yapılan mevlid gecesi dersleri yani Efendimiz'i (Asm) öven, O'nun güzel ahlakından güzel kesitler içeren parçaların yer aldığı bir ders metodu ve şekli yapmayacağım. Zira bu tür derslerle hiç bir şekilde O Zât-ın (Asm) Zâtına has ve yansıır şekilde övemeyeceğim ve vasıflandıramayacağım, bu tür coğv mana-yı harfinden uzak ve O'nu (asm) bu makama çıkartan ve benim birinci derecede yükümlü ve sorumlu olduğum Kur'an'î iman eğitiminden mahrum kalarak yaptığım bu övgülerim benim şahsi hayratıma ve imanıma çok büyük bir katkısı olmuyor ve olamaz.

Bu yüzden ben bu derste şu ayeti tefekkür edeceğim.

ALLAH'I SEVİYORSANIZ O HALDE BANA TABİ OLUN. ALLAH DA SİZİ SEVSİN.

{ÂL-i İMRAN 31}

Bu ayet ışığında BANA TABİ OLUN emrini düşünerek kendime bazı sorular sordum
Ezcümle

1- Neden Resul'e tabi olmalıyım ?

2- Risalet benim için çok gerekli mi ?

3- Resul olmazsa benim hayatımda ne değişir ?

4- Resule tabi olmak ne demek ?

Dahada uzatabileceğim bir liste var.

Bu sorulara karşı "Ben böyle sorularla
işim yok. Allah tabi ol demiş bende olu-
rum" şeklinde cevap verilebilir ve bizim

gibi kültürden geliyorsa da olsa dini bilen
insanlar içinde çok sıkıntı çıkmaz ama

tabi olmak manasını taklide dayalı ve

çoğu adab nevlerinden sünnetlere indirge-

yip çok büyük manevi bir kayba girer

ne maddi ne de manevi hayatımızda

başarı ve saadeti yakalayamayız.

Bunun yanında eğer yaşıyoruz biraz genç

ise felsefi akımlar, sair tahribatlar

iletişim ve sosyal medyanın hücumu

ile bu kültürel peygamber imanını

muhafaza etmek imkansızla yakın olur.

Ortaya iki soruya çıkar.

1- Taklidi imanınız hassaten peygambere imanınız sorgulamalar neticesinde bulunmadığınızı cevaplar sizin imanınızı kaybetmenize sebep olur. Önce peygambere imanınız gider. İman esasları zincir gibi birbirine bağlı olduğundan bir halkadan çıkan diğer halkalarda tutunamaz.

2- Vada peygamberi hayatınızdan çıkarıp O vahiy getirdi postacıydı, bizden biriydi, besendi vazifesi bitti bize artık Kur'an yeter diyerek nötirize edilmiş bir nübüvvet makamı olur. Daha da ilerisi peygamberin (asm) beseriyetini benim benim gibi bir beseriyet görüp bazı hadislerini ve ifadelerini inkara gideriz.

Bu soruların herbirine tek derste akli kalbi cevap bulmak ve cevap almak zor. Ama bu ve buna benzer sorular ve sorgulamalar akli ve kalbi mutmainlik için olduğu sürece bize, kişiye çok şey katar. Sorular cevap bulunamazsa korkutur. Ben bu sorulardan "Neden resule tabi olmalıyım?" sorusunu ele alacağım.

Bu sorunun merkezinde sair sorulara belki degi-
neceğim yada onları bulmak için bir metod olus-
turmuş olacağım.

NEDEN RESULE TABİ OLMALIYIM?

**BU ZAMANDA BEN RESULLAH'A İHTİYAÇ DUYUYOR
MUYUM?**

Nübüvvet yani peygamberlik aslında insanlığa
çok büyük bir mesuliyet getirmiş. Zira gönderilen
bir peygamber bir cihette rahmet diğer bir
cihette benim için azabı netice verecek.

**BİZ PEYGAMBER GÖNDERMEDİKÇE KİMSEYE
AZAB ETMEYİZ**

{İSRA SURESİ 15}

Yine hepimizin bildiği ayeti kerime

**BİZ SENİ ALEMLERE RAHMET OLARAK GÖNDERDİK
{ENBİYA SURESİ 107}**

Yani Efendimiz (asm) alemlere rahmet olarak
gönderilmiş ama ben O'na (asm) tabi olmazsam
o rahmet peygamberi benim için azab vesilesi
olacak.

O zaman bu tebaiyet **ya metozori** yani **pasa**
pasa oluyor ki bu kendisine cüzi ihtiyarı verilmiş
akıl verilmiş insanın fitratına uymuyor vereddeder
Venede ayetlerde sürekli aklını kullanın diyen
dinin fitratına uymuyor.

O zaman son seçenek şu kalıyor insan varoluşunun gereği önce kendini sonra ilişki kurduğu kainatı yorumlama ve anlama isteğinin neticesi olarak açıklayıcı serh edici bir mercii arıyor o mercii arayışının en güvenli kaynağı risalet olduğunu anlıyorum.

Bu süreç Onbirinci Söz'de çok teknik ve muhtesem bir kurlan'li metotla anlatıldığını fark ettim. Şöyle ki Onbirinci Söz üa meseleyi tefsir ediyor.

Ey kardeş! Eğer hikmet-i âlemin tilsimini ve hilkat-i insanın muammasını ve hakikat-ı salâtın rumuzunu bir parça fehmetmek istersen, nefsimle beraber şu temsilî hikâyeciğe bak:

HİKMET-İ ALEMİN
TILSIMI

HILKAT-İ İNSANIN
MUAMMASI

HAKİKAT-İ SÂLATIN
RUMUZU

Onbirinci Söz üzerine 17 ders (184 saat) çalışmış-tık. Ve gerçekten tükenmez bir marifetullah dersi. Ve onbirinci sözde Risalet makamı ontolojik yani fıtratın gereği olarak çok iyi anlatılıyor.

Ve bu noktada sunuda ekstra olarak belirtmek isterim ki Onbirinci Söz'de alemin yaratılması o alem içinde insanın konumlandırılması ve sôlat denilen ibadetin özü olan namaz anlatılırken referans olarak kullanılan ve tefsir edilen ayetler

"Yemin olsun güneşe ve aydınlığına ve onu takip eden aya ve güneşi güne ve onu örten geceye; ve gökyüzüne ve onu bina edene ve yeryüzüne ve onu yayıp döşeyene ve nefse (kişiye) ve onu intizamla yaratana." Şems Sûresi, 91:1-7.

Onbirinci Sözü yakinen bilenler yada hiç bilmeyenlere bile sorsak namaz, peygamber gibi meseleleri anlatırken hangi ayetleri alalım çoğunun aklına peygamberlere uyun tabi olun yada namazı kılın şeklindeki emri Rabbari içeren ayetleri ele alıp konuyu anlatır.

Risale-i Nur Kur'anî bir tefsir metoduyla çok farklı bir metod sergileyip Şems Suresi 1-7 ayetleri ele alıp bana alemin yaratılış hikmetini, insan denilen varlığın muammasını yani konumu ve mahiyetini ve son olarak da namaz denilen ibadetin rumuzunu özetini anlatacak Yani var oluş ve yaratılış içinde konumlandırılan insanın ihtiyacı ve soruları ve farkındalıkları üzerine bir mukabele metoduna bina edilerek tefsir ediliyor

YARADILIS SERÜVENİNDE İNSAN

Dine ve konumuz olan risalete olan ihtiyacın farkındalığı için ilk önce insanın bu varlık ve yaratılış serüvenindeki vaziyetini ve mahiyetini çok iyi anlaması gerek.

Önce dünyaya geliş şeklimizi ifade eden bir temsili yaklaşıma ele alalım

SÖZLER 279

Bir zaman iki adam, bir havuzda yıkandılar. Fevkalâde bir tesir altında kendilerinden geçtiler. Gözlerini açtıkları vakit gördüler ki; acib bir âleme götürülmüşler. Öyle bir âlem ki, kemal-i intizamından bir memleket hükmünde, belki bir şehir hükmünde, belki bir saray hükmündedir. Kemal-i hayretlerinden etraflarına baktılar. Gördüler ki: Bir cihette bakılsa azîm bir âlem görünüyor. Bir cihette bakılsa, muntazam bir memleket... Bir cihette bakılsa, mükemmel bir şehir... Diğer bir cihette bakılsa, gayet muhteşem bir âlemi içine almış bir saraydır. Şu acaib âlemde gezerek seyran ettiler. Gördüler ki: Bir kısım

saraydır. Şu acaib âlemde gezerek seyran ettiler. Gördüler ki: Bir kısım mahluklar var; bir tarz ile konuşuyorlar, fakat bunlar onların dillerini bilmiyorlar. Yalnız işaretlerinden anlaşılıyor ki, mühim işler görüyorlar ve ehemmiyetli vazifeler yapıyorlar.

Temsil içine kendimizi koyduğumuzda aynı vaziyette olduğumuzu görürüz. Yani daire-i ilim havzundan irade ve kudretin taalluku ile var edilip oradan dünya denilen bu âleme gönderiliyoruz. Ve insan dünyaya geldiği andan itibaren (bebeklerde çok net görülür) sürekli bir taharrî araştırma, merak ile bulunduğu âlemi soruşturma vardır.

Ve yine aynı insan esya sorgulamasının yanında birde kainat içindeki yaratılışında ilişki kurduğu ve muhtesem bir sistem içinde ahenkle çalışan mevcudatı ve mahlukatı gördüğünde dillerini bilmediği, kendilerinde ilim olmayan, ne kendilerini nede sair mahlukatı tanımayan bu varlıkların yaptığı işleri ve gördüğü mühim vazifeleri görünce bu faaliyetin arkasında bütün bu sistemi yapan idare eden farklı bir merci olduğunu anlar.

O iki adamdan birisi, arkadaşına dedi ki: "Şu acib âlemin elbette bir müdebbiri ve şu muntazam memleketin bir mâliki, şu mükemmel şehrin bir sahibi, şu musanna' sarayın bir ustası vardır. Biz çalışmalıyız, onu tanımalıyız. Çünkü anlaşılıyor ki, bizi buraya getiren odur. Onu tanımazsak

insan akıyla bir yaratıcının varlığını bilir ve anlar. Zira akıl bu noktada kainat içindeki bu işleyişin arkasında büyük bir işleyicinin varlığını kabul eder. Bir çok alim bu noktada yani bir yaratıcıyı bulmada aklın bir rehberliğini kabul eder.

Ama mesele tanımak olunca o zaman iş değişecek. Zira yaratıcıyı bildikten sonra bunca yaratılış ve bu yaratılış içinde insanın konumunu görüp ve insanın adeta noktari mihrakiye nevinden herseyde birinci muhatap olduğunu, insanında yaratılışında sair mahlukattan üstün ve çok da-

✓
nanımlı olarak yaratıldığının farkına varınca
o zaman farklı şeyler istenildiğinin farkına
varır insan

Çünkü anlaşılıyor ki, bizi buraya getiren odur. Onu tanımazsak

280

kim bize meded verecek? Dillerini bilmediğimiz ve onlar bizi dinlemedikleri şu âciz mahluklardan ne bekleyebiliriz? Hem koca bir âlemi bir memleket suretinde, bir şehir tarzında, bir saray şeklinde yapan ve baştan başa hârika şeylerle dolduran ve müzeyyenatın enva'ıyla tezyin eden ve ibretnüma mu'cizatlarla donatan bir zât, elbette bizden ve buraya gelenlerden bir istediği vardır. Onu tanımalıyız. Hem ne istediğini bilmeliğimiz lâzımdır."

Her iki paragrafta sırasıyla kelimelerden biri TANIMAK
Burdan şunu anlıyorum ki imanımı taklid üzere bırakıp dini yalnızca ibadetle ilişkilendirip böyle bir dini yaşantıyı esas kabul edersen ve marifetullah denilen tepekküre ve tanımaya dayalı imanı takliki çalışması benim dünyamda yeri yoksa o zaman risalet vazifesinin ve nübüvvet makamının benim için çok büyük bir önemi olmayacak, resul ve tabi olmam gereken Resulluha (asm) tabi olma ihtiyacı hissetmeyeceğim yada adab nevinden sünneti seniyyeler ile tabi olduğumu zannedeceğim.

Üstad aynı yaradılış serüveninden insanın din ile irtibat kurmasını Onbirinci Sözde şöyle ele alıyor.

Kendini tanımış ve akli başında ve kalbi yerinde oldukları için, o sarayın içindeki acablara baktıkları zaman dediler: "Bunda büyük bir iş var." Hem anladılar ki: Beyhude değil, âdi bir oyuncak

İlk adım insanın kendini tanıması. Tabii çok zor "kendim" dediğimde ne anlıyorum. Aynanın karşısındaki mi? Bedenim mi? İsmim mi? Ben neyim? İnsan nedir? soruları. Beni hakiki ve tahkiki bir şekilde beni İslamiyetle buluşturacak Kendimi tanımak noktasında iki adım aklıma geliyor.

1- Bedenden ve hormonal bir yapıdan ibaret olmayıp, manevi kalp, ruh, vicdan gibi yönlerimin farkındalığı ve bu noktaların madde ve maddiyatla daymayacağı

2- Manevi mahiyetimin ve ona derc edilen istidatların ruhunun arayışının, ebed isteginin vs. bu dünya ile madde ile tatmin olamayacağı

Daha çok nokta eklenebilecek bu farkındalıklardan bana "kendini tanımak" manasını anlatmakta yeterli.

Kendini tanıyan insan kendine verilen iki cihazla yürüyüşüne devam ediyor.

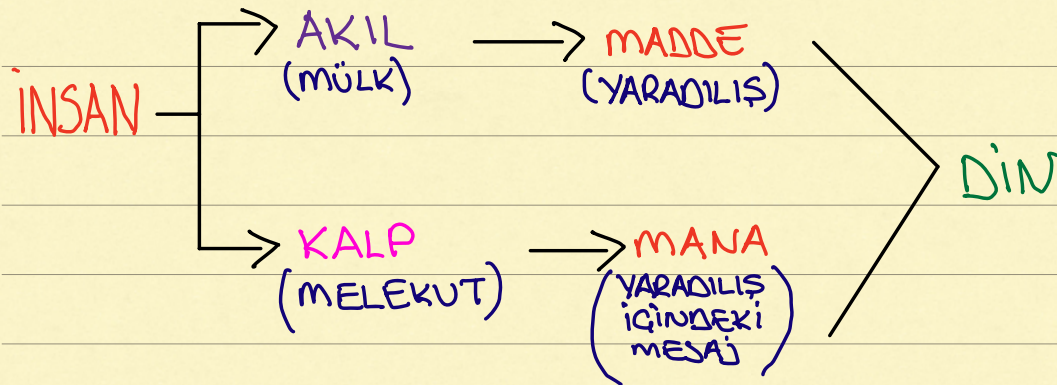
İçindeki acablara baktıkları zaman dediler: "Bunda büyük bir iş var." Hem anladılar ki: Beyhude değil, âdi bir oyuncak

değil. Onun için merak ettiler. "Acaba tılsımı nedir, içinde ne var?" deyip düşünürken, birden o muarraf üstadın beyan ettiği nutkunu işittiler. Anladılar ki,

İnsan sair cihazat ve latifelerinin yanında özellikle AKIL ve KALBİNİ kullanarak varlık ile iki noktada ilişki kurar:

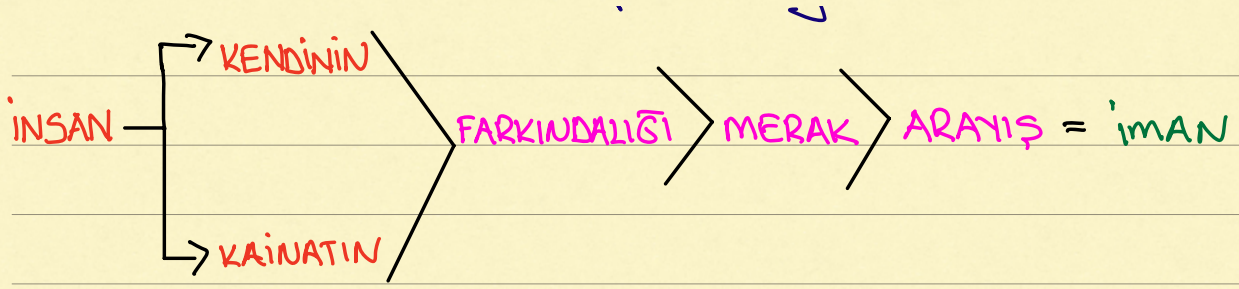
1- Maddi cihazat ve donanımla esyanın mahlukatın mülk boyutuyla kurduğu münasebet. Bu münasebetin en önemli araçlarından biri: akıl

2- Manevi cihazat ve latifeleri ile esyanın mahlukatın melekut dediğimiz mana boyutuyla o mahlukat ve esyanın taşıdığı mesajlarla, manalarla kurduğu münasebet ki bu münasebetin en önemli aracı kalb.

Dikkat ettiğimizde şuna kadar ki sürece insani bir hakikat reddedilmeyecek bir fitrat serüveni. Ve bu sürece içinde gerek kendisinin gerek mahlukatın nereden gelip, nereye gittiğini ve ne için geldiğini merak etmeyen, mahlukatın mevcudatın bu var oluş serüveni içinde bir zaman gelip bir parça görünüp kaybolmalarının farkında olmayanın bırakalım resulle dinle işi olmasın.

Ama bu noktaların farkına vardığında bu dehşetli varıksal sorulara ve sorunlara cevap aramaya başlar.

Söyle bir soru gelebilir ki bu iki yönlü farkındalık ve meraka bina edilmiş ve ortaya çıkmış varlıksal soru ve sorunlar neden resulün cevabını gerektirsin. İnsan kendisi bulamaz mı? yada daha akıllı birinden alamaz mı, yada kolektif akıl denilen ilim ve bilim ile bulamaz mı.

Evet bahsettiğim bu varlıksal süreç ve maddesel gelişim insanın bedenine ait sorular, mevcudat ve mahlukatın maddi boyut ve sürecini insan buluyor ve çözüyor, öğreniyor ve açıklıyor. Fakat manevi sorularına üst sorduklarında ifade ettiğim "ne, neden, nasıl, niçin" gibi mana arayışları insanın mutluluğunun bitmesini istenemesi, mahlukat ve eşya ile kurduğu münasebetin bir anda bitmesi ile oluşan manevi acılar vs gibi noktalara varlık sahəsinden bir cevap bulamıyor. Eğer insan akıyla bu sorularına cevap ararsa bu kainat yaratılırken kullanılmayan akıyla asla bu sorulara tatminkar cevap bulamayacak, kainat mevcudat içinde de madde sebep sonuç ilişkisinde bu sorulara sesiz kalacak.

Neticede insanîyetin sınırlarının farkında olan, beşeri aklının kendisi hakkında, varlıklar hakkında çıkardığı sonuç ve verdiği cevapları yetersiz bulan, manevi cephesinin, duygularının ihtiyaçlarını bilen ve bunu ciddiye alan kişiler resulü bulur.

düşünürken, birden o muarriif üstadın beyan ettiği nutkunu işittiler. Anladılar ki, bütün esrarın anahtarları ondadır. Ona müteveccihen gittiler ve dediler: "Esselâmü Aleyke ya Eyyühel Üstad! Hakkan, şöyle bir muhteşem sarayın, senin gibi sadık ve müdakkik bir muarriifi lâzımdır. Seyyidimiz sana ne bildirmişse lütfen bize bildiriniz." Üstad ise, evvel zikri geçen nutukları onlara dedi. Bunlar güzelce dinlediler, iyice kabul edip tam istifade ettiler. Padişahın

İşte risalet yani nübüvvet makamı böyle bir ihtiyacın sonucu.

